

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXXI POLUMJESEČNIK BROJ 11
1. LIPANJ
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Darovi i poziv Izraelu	169
Kako je Gospodin postao Oporučitelj	170
Židovi će „zadobiti milost kroz Vaše milosrđe”	171
Molite jedni za druge	171
„Mrvica s Dječjeg Stola”	173
Oganj Dana Gospodnjeg	174
Novi Um protiv Uma Tijela	175
Kako možemo znati da smo u Opasnosti	176
Kada će narodi tražiti Boga	177

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

DAROVI I POZIV IZRAELU

„I zbog toga je on [Krist] posrednik Novog zavjeta [Saveza]: da po smrti za otkupljenje od prijestupa, koji su nastali pod Prvim zavjetom [Savezom], oni koji su pozvani mogu primiti obećanje vječne baštine.” – Heb. 9:15

APOSTOL se, moramo imati na umu, obraćao kršćanskim Hebrejima koji su bili u nedoumici u pogledu Saveza zakona. Taj je Savez postojao više od šesnaest stoljeća, a Židovi su cijelo vrijeme pretpostavljali da će pod njim biti Božji naklonjen narod i izvršiti sve djelo koje je prvi put izneseno na vidjelo u Savezu sklopljenom s Abrahamom. Stoga su mnogi Hebreji, nakon što su ušli u Krista, prihvaćajući ga kao Otkupitelja, osjećali da nekako i dalje moraju održavati svoj odnos prema Savezu zakona, njegovim uredbama, itd. Apostol se u svojoj Poslanici Galaćanima pokušao suprotstaviti ovoj pogrešnoj teoriji, koju on naziva židovskim utjecajem. Rekao im je da ako bi netko od onih koji su bili pogani po rođenja u svojoj pogrešnoj revnosti i ozbiljnosti postali Židovi tako što bi bili obrezani, dolazeći tako pod dominaciju Saveza zakona, oni time pokazali da su izgubili svoj položaj u Kristu; i, kako je on to rekao, Krist im neće koristiti ništa. – Gal. 5:2.

U svojoj Poslanici Hebrejima sveti Pavao je želio kršćanskoj hebrejskoj braći da zauzmu širu, širu, istinitiju misao u pogledu Saveza zakona i svega što se na njega odnosi – njegove žrtve, njegovog posrednika, njegov Zakon. Želio je da ga prepoznaju samo kao predodžben Savez; da je predočavao Novi savez; da je njegov posrednik simbolizirao boljeg posrednika, Krista; da su njegovi junci i jarci žrtve za grijeh simbolizirali bolje žrtve po kojima će Novi savez postati operativan, pri čemu su bolje žrtve bile one boljeg Posrednika – Isusa Glave i Crkve njegova Tijela.

Sveti Pavao je već istaknuo da su prednosti ovog Evandeoskog doba, što se tiče Crkve, uglavnom one žrtve – da „ako s Kristom trpimo, s njim ćemo kraljevati; ako s njime umremo, živjet ćemo s njim”; da moramo nastojati kopirati ga u samoodricanju i samopožrtvovnosti i biti kršteni u njegovu smrt, ako želimo dijeliti njegovu kraljevsku čast, njegovu službu kao velikog proroka, svećenika i kralja Milenijskog doba, da blagoslovi Izrael i sve obitelji zemlje.

U svom nastojanju da ovu stvar razjasni (Hebrejima 9,13.14), sveti Pavao ističe da je prije nego što je Savez zakona stupio na snagu bilo potrebno proliti krv; govoreći: „Jer ako krv junaca i jaraca i pepeo junice koji posipa nečiste posvećuje za čišćenje tijela, koliko će više krv Krista, koji je po Duhu vječnom prinio sebe neokaljanog Bogu, očisti vašu savjest od mrtvih djela da služite živome Bogu?” Ovdje je kontrast između institucije Doba zakona, Saveza zakona i institucije Novog saveza. I prvi učinak ove bolje krvi koja treba zapečatiti Novi savez je čišćenje naše savjesti od mrtvih djela. Apostol ovdje ne govori o tome kao da je to bilo za cijeli Izrael, već za one Židove koji su postali

kršćani, ali su prethodno bili vezani Zakonom, kako bi mogli vidjeti da je sada došla prava žrtva; da je to bilo dovoljno da se zadovolje svi zahtjevi Pravde i da se iz njihovih umova ukloni svaka svijest o grijehu, da ih uvjeri da su svi njihovi grijesi time pokriveni i da sada mogu služiti prihvatljivo Bogu živome. „I iz tog istog razloga [to jest, zato što je njegova krv bila dovoljna da poništi sav grijeh] on je Posrednik Novog zavjeta.” On nas nije samo očistio od svijesti o grijehu, kako bismo mogli služiti Bogu i postati članovi Tijela Kristova i prihvatiti ga kao svog zagovornika i pouzdati se u njegovo dovršeno djelo u našu korist, već je on istom žrtvom učinio takav dogovor s Bogom i s Pravdom koji će ga činiti Posrednikom Novoga saveza za cijeli Izrael. Apostol ovdje ne govori da je Novi savez sada na snazi, niti da smo pod ovim Savezom; baš naprotiv. On govori o židovskoj naciji, kao što ćemo vidjeti.

Ostatak petnaestog retka (Heb. 9) izjavljuje: „Pomoću smrti za otkupljenje prijestupa koji su bili pod prvim zavjetom [ili Savezom zakona], oni koji su pozvani mogli bi primiti obećanje vječne baštine.” Stoga ne trebamo smatrati da se ovdje „pozvani” odnose na one koji primaju Uzvišeni poziv – sunasljedstvo s Kristom, Abrahamovim duhovnim potomstvom – ali trebamo shvatiti da apostol ovdje misli na židovsku naciju koja je bila pozvana – cijeli ovaj židovski narod koji će doći u skladu s Božanskim uređenjem. Isti apostol (Rim. 11:29) kaže: „Jer se Bog ne kaje za svoje darove i poziv.” Drugim riječima, budući da je Bog pozvao židovsku naciju da bude njegov poseban narod, davši im jasna obećanja glede blagoslova svih nacija, nema pomisao niti namjeru ukinuti ta obećanja. Svaki Savez, svako obećanje koje je Bog ikada dao i svaku stvar koju je ikada učinio, on je unaprijed znao njen puni značaj i njegove rezultate, i ništa nije učinio na brzinu. Izrael je, dakle, nacija za koju je unaprijed znao da će je koristiti u vezi sa svojim djelom blagoslova svih obitelji na zemlji; kao što Apostol kaže (Rimljanima 11:27), „Jer ovo je moj Savez s njima, kada ću ukinuti njihove grijehe.”

SLJEPILO ZA ŽIDOVSKU NACIJU JE TAJNA

U 25. retku istog poglavlja on nas obavještava da je sljepoća nad židovskim narodom, sve dok ne uđe punina evandeoske Crkve, tajna. Bog sada okuplja samo posebnu nekolicinu Židova i posebnu nekolicinu iz svih naroda da konstituiraju Duhovni Izrael, kojemu pripada najviša značajka ovog Abrahamovog Saveza ili obećanja; i onda, čim ovaj Duhovni Izrael, koji će sačinjavati Proroka, Svećenika i Kralja, bude potpun, Izbavitelj – uzet od Židova i pogana – će izaći. To će biti ispunjenje obećanja da će „Izbavitelj izaći sa Siona

i odvratiti bezbožnost od Jakova,” jer ovo je Božji Savez s njima, sa potomstvom Jakovljevim; kao što čitamo (Jer. 31:31), „Nakon onih dana, govori Gospodin, sklopit ću novi savez s domom Izraelovim i s domom Judinim.” Ova misao je potvrđena kada uzmemo u obzir činjenicu da evanđeoska Crkva nije bila sva pod Prvim zavjetom ili Prvim savezom, već samo židovski narod.

Trend Apostolovog argumenta je, dakle, da Krist, Posrednik Novog zavjeta, postaje takav posredstvom smrti za otkupljenje prijestupa prema Prvom zavjetu, ili Savezu zakona. Drugim riječima, židovski narod trebao je biti otkupljen na poseban način prije nego što ga je Bog mogao koristiti kao svoj kanal za blagoslov drugih naroda.

Budući da se posredničko djelo Tisućgodišnjeg kraljevstva treba izvršiti kroz prirodni Izrael, i budući da sve obitelji na zemlji trebaju biti blagoslovljene kroz njih, slijedi da se ništa ne može učiniti dok se Izrael ne oporavi od svog sadašnjeg izopćenog stanja. Tada će Gospodnji blagoslov izaći i posredničko djelo će se izvršiti kroz prirodni Izrael. Trebamo razlikovati između djela koji treba obaviti kroz ovu naciju i Onoga koji će izvršiti to djelo. Posrednik Novog saveza bit će taj koji će imati moć dodjeljivanja blagoslova – Veliki Prvosvećenik, Veliki Prorok, Veliki Kralj, Veliki Posrednik. Ne može biti blagoslova izvan ovog Velikog; a ovaj Veliki, kako apostol Pavao i svi ostali apostoli jasno pokazuju, sastoji se od Isusa Glave i Crkve njegova Tijela.

NOVI SAVEZ KOJI SE TREBA SKLOPITI SA ŽIDOVIMA

Nema sumnje da su mnogi Židovi sada bezvjerni i nevjerni zbog dugog razdoblja sljepoće nad njima, a možda su u svojim srcima gladni za obećanjima. Kada će svjetlo Nove dispensacije početi svitati svijetu; kada će početi vidjeti uskrsnule Drevne Dostojnike kao primatelje Božanske naklonosti; kada će vidjeti kako njihova braća počinju biti blagoslovljena pod službom ovog novog Kraljevstva, tada će mnogi od Židova koji su sada zaslijepljeni i nevjerni očitovati pravu vjeru i biti poslušni i obratiti se Gospodinu. Ali ne smijemo razumjeti da će netko postati Izraelac ako nema Abrahamovu vjeru, iskrenu vjeru, povjerenje u Boga, vjeru koja će se očitovati poslušnošću.

Zatim, dok se ljudi iz različitih nacija budu okupljali uz Gospodina i nastojali doći u sklad s njim, način pristupa bit će dolazak u suglasnost sa Svetom nacijom – Božjim reprezentativnim Kraljevstvom u svijetu – i tako će oni doći u sklad s Duhovnim Kristom, Velikim Prorokom, Svećenikom i Kraljem. Na kraju, do kraja Milenijskog doba, oni koji se pokažu vjernima bit će predani Bogu, naime Ocu. Takvi će tada biti u potpunosti u skladu s Jehovom i u potpunosti u saveznom odnosu s njim.

Novi savez se ne smije sklopiti ni s kim drugim osim sa Židovima, jer nitko drugi nije bio u saveznom odnosu s Bogom. Čini se, stoga, da riječi „Novi savez” ukazuju na ponavljanje Božje naklonosti Izraelu pod boljim Posrednikom, koji će donijeti veličanstvene blagoslove koje su očekivali pod Mojsijem, ali ih nisu uspjeli dobiti zbog Mojsijeve nesposobnosti da učini zadovoljštinu za njihove grijeh; jer krv junaca i jaraca zapravo nikada nije mogla ukloniti njihove grijeh. Antitipovi toga, žrtve Gospodina i članova njegova Tijela, prvo se moraju izvršiti prije nego što ovaj Novi savez s Izraelom može zamijeniti stari ili Zakonski savez, što će tada i učiniti.

Poslanica Hebrejima 9:16 glasi: „Jer gdje je Oporuka, nužno mora biti i smrt ostavitelja.” U slučaju Mojsija smrt Oporučitelja bila je predstavljena klanjem junca i jarca. U slučaju antitipskog Mojsija smrt Oporučitelja prikazana je u žrtvi našega Gospodina i Crkve kao njegova Tijela. Treba također vidjeti Kristovu sposobnost da da Oporuku ili Savez, ili da sklopi Savez. Kao čovjek Isus nije mogao sklopiti ovaj Savez. Zašto? Zato što je kao čovjek – a ne začet duhom – mogao samo dati svoj ljudski život za čovječanstvo i tada ne bi imao ništa za sebe; ili da je zadržao svoj zemaljski život mogao je uspostaviti samo zemaljsko Kraljevstvo i nikada nikome naknadno ne bi mogao dati vječni život. Mogao ih je blagosloviti mudrim zakonima i propisima i poboljšanim uvjetima u današnje vrijeme, ali im nikada nije mogao dati život i savršenstva i blagoslove koje će on moći dati pod Novim savezom.

KAKO JE GOSPODIN POSTAO OPORUČITELJ

Kako bi bio Oporučitelj i dao vječni život svijetu, bilo je potrebno da naš Gospodin pažljivo slijedi plan koji je Bog uredio: Prvo, svojom vlastitom poslušnošću trebao je pokazati svoju odanost Bogu i primiti život na božanskoj razini kao svoju nagradu; drugo, da bi onda, uzimajući svoj ljudski život kojeg ni na koji način nije izgubio, trebao imati taj ljudski život i njegova prava dati Izraelu i preko njih cijelom čovječanstvu. On je dakle Oporučitelj. On je dakle onaj koji nešto ostavlja u nasljedstvo drugima. Ne oporučuje ga dok je živ, kao dar, nego ga daje kao Oporučitelj, kao ono s čim se rastaje u smrti. Tako će naš Gospodin Isus, kao Veliki Posrednik Novoga Saveza, dati čovječanstvu ljudska prava i prednosti na koje je imao pravo temeljem svoje savršene poslušnosti Božanskom zakonu. On nas poziva, da ne dijelimo ta prava sa svijetom, da ne potpadamo pod njegovu posredničku vladavinu i ne budemo dionici prednosti obnove, nego da, prema Božjoj volji, učinimo nešto drugo, naime, pridružimo se njemu u postajanju Oporučiteljem, položiti svoje živote i tako biti dionici s njim u duhu njegova velikog djela, kako bismo također mogli s njim sudjelovati u stvarnim značajkama toga djela tijekom Milenija.

Prva poteškoća s kojom se susrećemo jest da mi, za razliku od njega, nemamo savršena tijela koja bismo mogli dati kao savršene žrtve; stoga je Božja priprema za one koji imaju ovaj požrtvovni stav uma da s njima može postupati Gospodin Isus i da im on može, kao njihov Zagovornik, pripisati svoje zasluge, svoja prava na obnovu, da nadoknadi, izjednači, njihove mane i nesavršenosti, kako bi mogli prinijeti Bogu žrtvu koja bi bila ugodna. Vidimo da on ne daje ovima koji su sada pozvani, niti Posredničke blagoslove Milenijskog doba niti uvjete obnove koje će ta Posrednička vladavina dati. On im daje ono što će mnogo bolje služiti njegovoj svrsi za njih; naime, pripisivanje njegovih zasluga za prošle grijeha, da dopusti njihovu žrtvu da zadovolji Božansko pomirenje. Čak i tada bi se njihova žrtva pokazala nesavršenom i nezadovoljavajućom zbog nemogućnosti da je provedu do kraja, da on nije nastavio biti njihov Zagovornik. Uz svaku manu i nesavršenost koja im je protiv volje, mogu se obratiti njemu kao svome Zastupniku i dobiti milost i dobiti očišćenje od svih grijeha kroz zasluge njegove žrtve.

ŽIDOVİ ĆE „DOBITI MILOSRĐE TVOJIM MILOSRĐEM”

Tako vidimo veliki Zavjet koji je u Kristovoj krvi i na koji se on poziva govoreći: „Ovo je moja krv Novoga zavjeta.” Umjesto da tu krv Novoga zavjeta primijeni na svijet ili na Izrael, on ju je prvo primijenio na Crkvu. Sve to mora proći kroz Crkvu, da tako kažem. „Ispijte sve”; budite svi dionici moje čaše, jer ako niste dionici moje čaše, ne možete biti dionici moga života. To je njegova čaša; i on nam daje dio toga. Nismo dostojni izravnog odnosa s Ocem, ali je Otac ipak imao na umu nas od „prije postanka svijeta”, kako kaže Apostol. (Efež. 1:4.) Stoga misterij – odabir Crkve, Tijela Kristova – ne smijemo shvatiti kao pojačanje izvornog Božanskog plana, već samo provođenje dijela tog plana koje nije prethodno razotkriveno ili otkriveno.

Dakle, potrebno je cijelo Evangeosko doba da Kristova Crkva pije iz njegove „čaše” i bude „krštena u njegovu smrt.” Kad posljednji član bude ispio iz ove

čaše i bude kršten u svoju smrt, i završi svoj put, tada će sve patnje svećenika, Glave i Tijela, biti ispunjene – patnje o kojima Gospodin govori preko proroka kao „Kristovoj muc i slavi koja će uslijediti.” Patnje su počele s Glavom i nastavile su se sve dolje do svih članova Tijela; i čim ove patnje završe, Krist će biti okrunjen slavom, čašću i besmrtnošću iza zavjese.

Kada pijemo iz ove čaše Novoga zavjeta – njegovu krv ili žrtvovani život – imamo zajedništvo [sudioništvo] u Kristovoj smrti. (I. Kor. 10:16.17.) Mi također trebamo biti sudionici u njegovom posebnom životu na božanskoj razini (I. Ivanova 3:2), i stoga s njime dijelimo ovaj posao sklapanja Zavjeta, ili Saveza, koji će ići u Izrael i preko Izraela u svijet. Ovo nadalje priznaje apostol u Rimljanima 11:25-28 . Govoreći o vremenu kada će Izrael biti oporavljen od svojih grijeha, kada će Izbavitelj, Krist, Glava i Tijelo, „izaći sa Siona i odvratiti bezbožnost od Jakova,” kada će Bog sklopiti svoj Savez s njima i oduzeti njihove grijeha, Apostol dodaje: „Milosrđe će zadobiti tvojim milosrđem.” – Rim. 11:31 .

To će biti Božje milosrđe koje djeluje po Isusu i Isusovo milosrđe koje djeluje po Crkvi. Dakle, to će biti Božje milosrđe u jednom smislu; bit će to Isusovo milosrđe u drugom smislu; i to će biti milosrđe Crkve u trećem smislu. Ova će milost ići Židovima. Kakva je ovo milost? To je ovaj Novi zavjet. Kako? Smrću Oporučitelja Krist Glava, i Crkva Tijelo. I što će Izrael dobiti ovim Zavjetom ili Oporukom? Zemaljski život i zemaljska prava koja je Krist položio u žrtvu; svi će otići u Izrael. Sva ta prava na vječni život, i sve one stvari izgubljene u Adamu i otkupljene od strane Krista, otići će samo Izraelu – zapravo, nikome od njih osim pravim Izraelcima. Dakle, tijekom Milenijskog doba bit će potrebno da cijelo čovječanstvo dođe ovom Božjem narodu kako bi dobili vječni život i sudjelovali u ovom Zavjetu ili Kristovoj Volji – kako bi postali pravi Izraelci, kako bi tako mogli biti nasljednici ove Volje , koja daje vječni ljudski život i sva zemaljska prava koja je Isus imao i žrtvovao, a koja je nama uračunao i dopustio nam da se zajedno s njim žrtvuemo.

MOLITE JEDNI ZA DRUGE

„Ako tko vidi brata svojega gdje čini grijeh što nije na smrt, neka moli i dat će mu život, onima koji čine grijeh što nije na smrt. Postoji grijeh koji je na smrt; za takav ne kažem da se moli.” – I. Ivanova 5:16

OVDJE Apostol želi da shvatimo da ako vidimo brata koji je zatečen u grešci i upada u poteškoće koje mogu dovesti do hladnoće i otuđenja od Gospodina, trebamo moliti za takvog; trebamo zamoliti Gospodinov blagoslov nad njim; trebali bismo, kao članovi Tijela, učiniti sve što je u našoj moći da mu pomognemo. Ako se u ljudskom tijelu jedna ruka ozlijedi ili natuče, druga joj pomaže da ublaži patnju i oporavi se. Njeguje i izražava sućut za ranjenu ruku. Dakle, mi, kao

članovi Tijela Kristova, imamo prednost moliti jedni za druge; da molimo za sve one za koje imamo razloga vjerovati da su su -članovi Tijela.

Ovo se razlikuje od molitve za svijet – traženja od Boga da prihvati i oplodi svojim Duhom one koji nisu u ispravnom stanju. Zadovoljni smo da je Bog prihvatio jednu klasu i da odlazeći od njega oni čine nasilje nad načelima pravednosti i svojim savezom i, prema tome, idu protiv njegove volje. Možemo vrlo

ispravno tražiti vodstvo za njih i mudrost za sebe kako bismo mogli govoriti i djelovati ispravno. Božanska namjera u sugeriranju da bismo trebali moliti za jednoga u ovom stavu mogla bi biti da bi to pomoglo u razvijanju našeg suosjećanja prema različitim članovima Tijela i tako nam pomoglo da preispitamo sami sebe kako bismo mogli biti suosjećajni jedni prema drugima i imati veću brigu za interese drugih.

Što se tiče onog dijela teksta koji kaže: „dat će mu život, onima koji čine grijeh što nije na smrt,” u kojem smislu ili do koje mjere nam Gospodin dopušta da budemo zagovornici jedni drugima nije jasno; ali naše zagovaranje jedno drugoga naizgled bi bilo više ponuđeno Glavi Tijela nego Ocu. Ali čak i ako se pretpostavi da bi naše zagovaranje slučaja brata bilo izravno saslušano od strane Oca, to se još uvijek ne bi činilo ni u kojem smislu zbog dostojnosti s naše strane; nego zbog našeg položaja u Kristovom Tijelu Bog je uredio metodu kojom mu je drago pokazati interes za različite članove Tijela u skladu s molitvom za takve članove. Tada bismo se mogli zapitati kakav bi bio rezultat da nije bilo prisutnih članova koji bi molili za nesretnog brata? Bi li Bog dopustio da side u Drugu smrt jer nitko tko živi u tom susjedstvu nije znao za njegov slučaj? Odgovor je da je sam Gospodin Glava Tijela i vrlo vjerojatno da nije bilo drugih članova koji bi bili u stavu zagovora i suosjećanja, velika Glava Tijela bi pronašla neki način da zagovara interese nesretnog člana. Ne može biti da bi Gospodin dopustio da bilo koji član njegova Tijela propadne samo zbog nedostatka naše pažnje ili molitvi.

ONI PREDANI PROTIVNIKU ZA UNIŠTENJE TIJELA

U ovu opću misao mogli bismo uključiti „Veliko mnoštvo” i način na koji se Gospodin s njima nosi. Oni su stvarno udaljeni barem kad je u pitanju uzvišeni poziv, ali veliki Zagovornik je podržao njihov slučaj, stoga neće dopustiti da budu osuđeni sa svijetom, već će umjesto toga pružiti iskustva kažnjavanja koja će im, ako budu ispravno primljena, biti korisna i na kraju ih izvesti kao pobjednike.

Govoreći o nekome tko je počinio ozbiljan prijestup, apostol nam predočava da mu je Crkva trebala suditi; da ga je trebalo dovesti pred Crkvu i prekoriti zbog njegovog ponašanja. Budući da Crkva nije izvršila svoju dužnost, apostol je, budući da je bio osobno odsutan, ali prisutan duhom, kao jedan od njih, presudio ovom pojedincu i „predao ga Sotoni na propast tijela, da bi njegov duh mogao biti spašen u dan Gospodina Isusa.” Ovo spasenje duha u danu Gospodina Isusa, kako se očito odnosi na Veliko Mnoštvo, izgleda odgovara izrazu u tekstu da će mu Gospodin „dati život,” sačuvati njegov život. Misao je dakle da bi, ako bi bio u opasnosti da ode u drugu smrt,

vjerna molitva dovela do takvog oporavka pojedinca koji bi ga doveo do mjesta gdje bi imao ispravan pogled na stvari, i u tom smislu Riječi bi ga vratila na „životni” položaj, jer život se može izgubiti samo hotimično i namjerno nepoštivanjem Božanskih aranžmana. Ako, dakle, osoba nije voljno i namjerno izdala svoje povjerenje, i vratila se na krv Saveza kojom je nekoć bila posvećena, uvijek postoji mogućnost povratka takve osobe na ispravno gledište. Ako mu je srce pravo, dovoljan bi mu bio ispravan pogled na situaciju. Gospodin će uvijek biti voljan pomoći svima takvima i možemo razumno pretpostaviti da bi on tu pomoć pružio molili se za to ili ne. Ako zanemarimo svoj interes i brigu za su-članove, to je naš gubitak; Poglavar ne bi zanemario svoj interes i brigu o njima; ali svi oni koji bi mogli ići u smjeru Druge Smrti mogli bi se povratiti samo do točke u kojoj njihova srca krenu krivo.

Sada dolazimo do drugog dijela retka, „Postoji grijeh na smrt; ne kažem da se treba moliti za njega.” Moramo razumjeti da je ovaj grijeh na smrt nešto što je vrlo specifično. To je stvar samovolje i ponovno okretanje bijednim elementima svijeta iz kojeg smo jednom bili izbačeni, iz kojeg smo jednom pobjegli. A koji su bijedni elementi svijeta? Neki bi mogli pretpostaviti da su bijedni elementi svijeta ubojstvo, pljačka, itd. Mi odgovaramo, Da. Možemo li onda očekivati da će se kršćanin okrenuti pljački i ubojstvu? I bi li to bio znak da je izgubio Duha Gospodnjeg – ne samo da ga gubi, nego da ga je izgubio, da je mrtav? Odgovaramo, Da. I kako bi se manifestirao? Odgovaramo, naš Gospodin daje profinjeniju definiciju ubojstva. Ljutiti se na brata bez opravdanog razloga – imati mržnju, zavist, zlobu, svađu; to su djela tijela i đavla. Tko god ih ima – to jest, tko god je potaknut ovim, ne samo u trenutku impulsa i kroz neki propust u brizi o svom jeziku, kao što je spomenuto u nedavnoj ilustraciji, već tko god ih namjerno i opetovano manifestira kao svoj duh i misli, sigurno je izgubio Duha Gospodnjega, ako ga je ikad imao, da nije bio samo zasjenjen vanjskim izgledom krotkosti, blagosti, strpljivosti, dugotrajne patnje, bratske dobrote i ljubavi. Njegov gubitak ovih osobina i njegovo preuzimanje poročnih osobina, ogovaranja, klevetanja, ljutnje, zlobe, svađe itd., značilo bi da je izgubio Duha Gospodnjeg. To bi značilo da on ne umire, već da je mrtav. – Juda 12.

Vraćajući se na ilustraciju psa, koju smo upotrijebili u prošlom izdanju, vidimo razliku između ovog stanja samovolje i onog u kojem Novo stvorenje može biti privremeno zahvaćeno greškom i njegov „pas”, da tako kažemo, osloboditi se i ugristi nekoga. „Pas” bi dobio bič, a povrijeđenima bi se ispričali i stvari popravile koliko je to moguće. Onaj tko odobrava da njegov pas izlazi i grize njegovu braću ili bližnje, očito je izgubio Duh Kristov kojeg je nekada imao.

ONE ZA KOJE NE SMIJEMO MOLITI

Sada, trebamo li moliti za takve? Apostol kaže: „Ne kažem da se trebate mučiti zbog ovih.” Ne; za kršćane bi očito bilo gore od gubljenja vremena moliti se i mučiti se i truditi se za takvo što. Postoji mnogo slučajeva koji daju više nade. Ako imate drveće u svom dvorištu i vidite da jedno izgleda malo osušeno ili bolesno, mogli biste oko njega okopati, pognojiti ga, zalijevati itd., ali ako ste nakon pregleda ustanovili da je mrtvo u korijenu, rekli biste, nema potrebe koristiti više gnojiva za to. Tako i s ovom temom molitve i rada s onima koji su izgubili Kristov Duh i umjesto toga razvili zloban duh Protivnika; gore je od gubitka vremena imati više posla s njima.

Mogli bismo se zapitati: Koji bi bio najbolji dokaz nekome da nije počinio „grijev koji vodi do smrti”? Povremeno susrećemo ljude koji vjeruju da su počinili „grijev koji vodi do smrti” i obično su u vrlo potresenom stanju uma. Njima ne možemo jasno reći da je puka činjenica da su potreseni u umu dokaz da nisu počinili „grijev koji vodi do smrti” s obzirom na tipsku pouku Ezava, „one tjelesne osobe koja je prodala svoje prvorodstvo,” i o kojem čitamo da ga je žarko i sa suzama tražio, ali ga nije povratio. Slično, s obzirom na slučaj Jude Iskariotskog: njegovo pokajanje jer je izdao Gospodina, njegov povratak novca i samovješanje kao dokaz njegovog dubokog kajanja. Što ćemo onda reći takvima?

Prema našem vlastitom iskustvu s njima, općenito je bio slučaj da oni koji su mislili da su počinili „grijev koji vodi do smrti,” zapravo nisu učinili ništa slično, što se tiče našeg suda. Naša metoda je stoga pokušati im pokazati da ono što su učinili nisu učinili namjerno ili inteligentno protiv Boga i njegove volje. Pitamo: „Jeste li mislili učiniti to i to?” Nakon katehiziranja na liniji koja im se činila kao „grijev koji je na smrt,” obično će im se uspjeti pokazati da ništa što su učinili nije učinjeno namjerno, hotimično, svjesno, te da je činjenica da žale zbog toga i da stav njihova srca i njihove namjere sada su još uvijek u skladu s Gospodinom, pokazuje da Protivnik samo nastoji poljuljati njihovu vjeru i samopouzdanje i skrenuti ih u stranu.

Smatramo da je dobra metoda daljeg ophođenja s takvim osobama reći: „Sada, ako ste izgubili Gospodinov Duh, bit ćete bez ljubavi prema onima iz njegovog naroda s kojima dolazite u kontakt, a ako još uvijek imate njegov Duh nećete biti grubi i neumoljivi,

već ćete im željeti služiti. Bit ćete ljubazni, nježni, dugo trpljivi i tako ćete pokazati da još uvijek imate Kristov Duh. Ako imate Kristov Duh, to je znak da ste njegovi. Ako ste bez ove posebne oznake Duha Gospodnjeg, to je dokaz da niste jedan od njegovih.”

U nekim slučajevima koje poznamo, činilo se da uvjeti impliciraju da su osobe stvarno izgubile Gospodinov Duh, jer su priznale posebnu tvrdoću srca, bez ljubavi, bez suosjećanja, samo goraki osjećaj. Takvima ne bi trebali reći puno više, već ih samo savjetovati da pokušaju zauzeti drugačiji pogled na stvar i napredovati u bolje stanje. Predložili smo da su možda bili tjelesno oštećeni, ili u nekom melankoličnom stanju uma, što Gospodin nije htio primijetiti kao njihov stvarni duh ili namjeru, i to smo morali ostaviti.

Pitali su nas smatramo li da je Ezav tip klase Druge smrti ili Velikog Mnoštva. Vjerojatno je da Ezav nije bio vrsta onih koji idu u drugu smrt. O njemu se govori kao o tjelesnom – to jest, ne duhovnom, i čini se da ga apostol koristi kao predstavnika tjelesnog čovjeka. Po svom vanjskom izgledu dlakavosti, itd., očito je bio prikazan životinjski čovjek. Gospodin je preko apostola možda samo namjeravao pokazati da iako su prirodnom Židovu ponuđene ove divne prednosti duhovnih stvari, on bi više volio tjelesne stvari. Znamo da Apostol uspoređuje cijeli židovski narod s Ezavom „koji je prodao svoje prvorodstvo,” a ipak nam isti apostol nastavlja govoriti da će ovaj cijeli židovski narod uskoro biti oporavljen i doći u posebne blagoslove pod Novim savezom. Možemo pretpostaviti da oni nisu bili dostojni duhovnih blagoslova i da je to razlog zašto se na njih gledalo kao na klasu Ezava, a ne kao na klasu koja dobiva duhovne blagoslove. Oni su više voljeli zemaljsko, pa vjerujemo da će im biti zemaljskih blagodati u svoje vrijeme. Ako, kada zemaljski blagoslovi Milenija budu ponuđeni ovoj Ezavovoj klasi, oni se ne budu koristili poukama i disciplinama i došli do ispravnog duha, bit će uništeni; ali ako se odazovu Gospodinovim providnostima i Gospodinovim kaznama u Tisućgodišnjem Kraljevstvu, postupno će se uzdići i izgubiti svoju bestijalnost; njihovo će kameno srce biti oduzeto, a umjesto toga će dobiti „srce od mesa.”

Dakle, po našem sudu, Ezav je predstavljao samo tjelesnog čovjeka, prirodnog Židova, a nije predstavljao niti „Veliko Mnoštvo” niti one koji će otići u „Drugu smrt” tijekom ovog Evandeoskog doba.

„MRVICA SA DJEČJEG STOLA”

– 12 LIPNJA. – MATEJ 15:21-28 –

Zlatni tekst: – „Velika je tvoja vjera; neka ti bude kako hoćeš.”

BOG voli vjernike i raduje se što imaju povjerenja u njega. Njegovi najveći blagoslovi su za takve. Zbog različitih uvjeta povezanih s našim rođenjem, svima

nije lako prihvatiti Božanska obećanja i oblikovati život prema njima, vjerujući da će nagrade i blagoslovi budućnosti više nego nadoknaditi žrtve sadašnjosti.

Međutim, dok će samo vjernici postići izvanredno velike i dragocjene stvari Božjih obećanja u ovom sadašnjem dobu, drago nam je što Stvoritelj još uvijek ima u rezervi niži blagoslov za one koji sada ne mogu iskazivati vjeru, ali s kojima se treba pozabaviti tijekom Milenijskog doba više duž linije viđenja. Naše sadašnje proučavanje dobro ilustrira Gospodinovu milost prema onima koji mu vjeruju.

Kanaanca je bila poganska žena – jedna ne Izraelka – jedna s kojom Gospodin nije stupio u savezni odnos – jedna od onih koje su u to vrijeme bile bez Boga i bez nade, jer Božanska priprema za blagoslov pogana još im se nije bila otvorila. Kada je naš Gospodin poslao svoje apostole da propovijedaju Evanđelje, liječeći sve vrste bolesti i izgoneći đavle, uputio ih je da prolaze pored svih koji nisu Židovi – pogana i Samarijana. Njegove su riječi bile: „Ne idite na put pogana i ne ulazite ni u jedan samaritanski grad, jer nisam poslan osim k izgubljenim ovcama doma Izraelova.” Uz nekoliko iznimaka, čuda našeg Gospodina bila su ograničena na Židove. Samo su oni bili Božji savezni narod. Iz tog razloga Isus je ignorirao molbu Kanaanke, vičući: „Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov! Moju kćer teško muči đavao.” I kasnije je objasnio: „Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova” i „Nije pristojno uzeti kruh od djece i baciti ga psima.”

MOLJENJE ZA GRIZ

Izraz „psi” Židovi su primjenjivali na pogane kao označavanje njihove inferiornosti. Naš se Gospodin samo poslužio izrazom koji je bio uobičajen u njegovo vrijeme, i još uvijek je uobičajen u Palestini. Ali zapazite ženinu vjeru: Ona je odgovorila: „Da, Gospodine, ipak psi jedu od mrvica koje padaju s Gospodareva stola.” Kakva se ustrajnost, kakva vjera tako očitovala! Kako je očito vjerovala da je Gospodin obećani Mesija, Nasljednik Davidova prijestolja! Kao što je Isus rekao, ona je imala više vjere od većine Židova. Njen zahtjev je uslišen – „O ženo, velika je tvoja vjera! Neka ti bude kako hoćeš.” Njezina kći ozdravi od tog časa.

Postoji nekoliko lekcija za nas u ovoj studiji. Koliko god degradirani bili po prirodi, nasljeđu, okolini; koliko god bili izopćeni iz Božje naklonosti, još uvijek možemo znati za Božansko suosjećanje. Poruka je: „Bog je ljubav.” Ako je prije svega odlučio iskazati svoju naklonost prema Abrahamovoj djeci, to nije značilo da nije imao ljubavi ili brige za ostatak

čovječanstva; samo da Božanska namjera mora pritijecati čovječanstvu kroz božanski određene kanale i u Božje vrijeme. Možemo biti sigurni da ćemo, kada dođemo do stajališta savršenog znanja u onostranom svijetu, vidjeti mudrost u svakoj osobini Božanskog programa. Na primjer, s ljudskog stajališta čini se čudnim da je Bog dopustio vladavinu grijeha i smrti u svijetu tijekom 6000 godina, kada ima punu moć govoriti riječ i srušiti sile zla i inaugurirati milostive utjecaje blagoslov za izbavljenje čovječanstva od vlasti grijeha i Sotone, neznanja i praznovjerja; dati svjetlo za tamu; spoznaju Boga za neznanje i sljepoću. Proučavajući Božanski plan vjekova, nalazimo da je lekcija da će Bog prvo odabrati klasu Crkve i potom koristiti izabranu Crkvu kao kanale blagoslova prema svijetu čovječanstva.

Još malo, i dopuštenje grijeha te kušnje i poteškoće sadašnjeg života poslužiti će za klesanje i poliranje „samih izabranih.” Još malo, i oni će se preobraziti u slavnu sliku svoga Otkupitelja s one strane vela. A zatim još malo, i blagoslovi koji su davno obećani svijetu općenito će biti podijeljeni. Božja djeca će se najprije hraniti s ovog stola, a zatim neće padati samo mrvice za ostatak rase, već bogata i izdašna priprema, izvanredno i obilno više nego što smo mogli tražiti ili misliti.

UNESREĆEN OD ĐAVLA

Velika je i važna istina da su mnoga ljudska bića više ili manje potpuno opsjednuta zlim duhovima – demonima – ne duhovima ljudskih bića, već palim anđelima, kao što Sveto Pismo izjavljuje. Mnogi se godinama bore protiv ovih utjecaja demona i, budući da nisu ispravno obaviješteni o biblijskom učenju o toj temi, sve više dolaze pod okultne utjecaje s opasnošću da potpuno izgube razum. Vjerojatno je neka takva nevolja pogodila kćer Kanaanke. Činilo se da shvaća da postoji samo jedno mjesto s kojega može dobiti pomoć. Otuda njezina nametljivost, kad je prepoznala Gospodina.

U drugom smislu riječi, svaki grijeh i bolest može se reći da su đavolske nevolje, jer su svi ili izravno, ili kroz nasljeđe, Sotonino djelo. Tako je naš Gospodin objavio da je Sotona ubio našu rasu svojom laži prema majci Evi – „Bio je ubojica od početka i nije ostao u Istini.” Kroz njegovu laž naša je rasa pala u bolest, mentalnu, moralnu i fizičku, i brzo se spušta u grob. Hvala Bogu za velikog Izbavitelja; hvala Bogu također, za njegov veliki dan izbavljenja, Milenijsko doba, koje je sada blizu!

OGANJ DANA GOSPODNJEGA

„Zemlja... i djela na njoj izgorjet će.” – 2 Pet. 3:10

KADA BI ovaj tekst bio jedini koji se odnosi na temu vatre ovog Dana Gospodnjeg, zaključili bismo da ga treba smatrati doslovnim; ali to nije jedini tekst Svetog

Pisma. Mnogi drugi reci u Svetom Pismu koji govore o toj istoj vatri jasno pokazuju da se radi o simboličnoj vatri uništenja koja dolazi. Možemo vidjeti da je vatra

vrlo ispravno simbol uništenja i da se tako koristi u cijelom Svetom Pismu – ognjeno jezero, na primjer, „koje je Druga smrt”. (Otkrivenje 20:14.) Nalazimo da se mnogi reci u Svetom Pismu odnose na nadolazeće vrijeme nevolje. Neki to nazivaju vrtlogom nevolje; drugi kao oluja i potop – potop će odnijeti skrovišta; planine će biti uklonjene i odnesene usred mora, itd. – kao da će biti velikih potresa i potonuća zemlje i potopa cijelog svijeta. Ipak, drugi reci o njemu govore kao o vatri koja gori. Očito ne mogu biti sva tri u doslovnom smislu. Tu su i drugi reci iz Svetog Pisma koji pokazuju da su ti izrazi korišteni u simboličnom smislu; na primjer (Sefanija 3:8,9), „Stoga čekajte mene”, govori GOSPOD, „do dana kad ustanem na grabež; jer je moja odluka da se sakupe narodi, da mogu sakupiti kraljevstva, da na vas izlijem jarost svoju, baš svu žestinu svoje srdžbe jer će ognjem moje ljubomore biti sva zemlja prožderana.” Čini se da je ovo doslovno izlivanje nečega i proždiranje zemlje doslovnom vatrom. Ali da to nije doslovna vatra, dokazuje već sljedeća rečenica, koja izjavljuje: „Jer ću tada povratiti narodima čist jezik [poruku], da svi mogu prizivati ime GOSPODNE i služiti mu jednodušno.” Očito ljudi ne bi ostali ako zemlju doslovno spali vatra. Ali ako je, kao što Sveto Pismo pokazuje, vatra simbolična, jasno je da će ljudi i dalje biti ovdje nakon nevolje. Tada će im Gospodin, prema svom obećanju, povratiti čistu poruku.

BABEL GLASOVA U KRŠĆANSTVU

U današnje vrijeme poruka koju ljudi primaju predstavljena je u mnogim vjerovanjima, vjerojatno u stotinama; stoga je poruka vrlo nejasna i Sveto Pismo je predstavlja kao „Babel,” ili zbrku. Jedan jezik ili glas viče da je poruka Gospodnja Besplatna Milost; drugi jezik ili glas kaže da je izbor; treći kaže da će samo rijetki dobiti spasenje; dok drugi izjavljuje da će spasenje biti univerzalno; peti nas obavještava da je izbor s vodom i da se bez vode nitko neće spasiti. Tako se čuju različiti glasovi, a jadni svijet nije u stanju odrediti što je Istina. Zapravo svi oni imaju toliko

NOVI UM PROTIV UMA TIJELA

„Tjelesno razmišljanje je smrt; a duhovno razmišljanje život je i mir.” – Rim. 8:6

POSTOJI razlika između Novog uma i Nove volje koju svi moramo prepoznati. Nova volja je određenje Novog uma. Tu mora postojati nešto uma da bi se imala volja, da bi se postigla odlučnost, i mora postojati znanje na kojem se volja može inteligentno primijeniti. Mi smo „rođeni u grijehu i oblikovani u bezakonju” (Ps. 51:5); imamo tu prirodnu tendenciju za početak. Naši umovi, isprva prilagođeni zemaljskim stvarima, općenito zauzimaju zemaljski pogled na stvari, sebičan pogled. Tada nam Gospodin, preko svojih Providnosti, skreće pozornost na određene prijedloge i stavlja pred nas da

pogrešaka da sami sebe osuđuju u umovima svih razumnih ljudi koji nisu rođeni u predrasudama i ogrezli u zabludi. Kad Gospodin povratu ovu čistu poruku ljudima, Babilona više neće biti. Doći će joj kraj. Glas Gospodnji bit će poznat kroz proslavljenu Crkvu, „I Duh i Zaručnica će reći: Dođi! I tko hoće neka dođe i za badava pije vodu života!” (Otkrivenje 22:17.) Klasa Nevjeste sada je na probi da se može odrediti tko će na kraju pripadati toj klasi. Kada se vjenčanje Jaganjčevo održi, bit će to djelo „Duha i Zaručnice da kažu Dođi...i tko god hoće, može slobodno uzimati vodu života.” Ovo će biti nakon što vrijeme „gorenja” završi; stoga dokazuje da se vatra odnosi na vrijeme nevolje – vrijeme uništenja bezakonja. Gospodnji će gnjev gorjeti protiv svih vrsta nepravde i bezakonja. Pogrešno postupanje, i počinitelji će tada biti kažnjeni.

Apostolova izjava o Crkvi implicira da će ovaj sud, ili kušnja, ili vatrena kušnja započeti s Crkvom i proširiti se na svijet. Ako „prvo od nas započne”, kakav će biti kraj onima koji ne pretendiraju slijediti poruku Evanđelja? Apostol opet kaže da će „vatra onoga dana iskušati svačije djelo kakvo je”. (1. Korinćanima 3:13.) Ovo se odnosi posebno na Crkvu. Svatko u Crkvi treba biti suđen; njegovo djelo treba suditi. Međutim, to će u velikoj mjeri biti vrijeme iskušenja za cijeli svijet; sva nepravda i bezaonje bit će razotkriveni, osuđeni i uništeni. U posljednje vrijeme vidimo sve veće primjere toga – u broju predsjednika osiguranja od požara, na primjer, koji su bili izloženi. Vatrene kušnje stigle su na njih kao rezultat razotkrivanja, itd. Neki od ovih ljudi su nedvojbeno bili požureni u grobnicu, „spaljeni” do smrti, mogli bismo reći, u vatrene kušnjama. I mnogo žarenja, žarenja u srcu, glavobolja i klečanja danas je uzrokovano raznim razotkrivanjima ove ili one vrste kako vrijeme napreduje. Nema sumnje da će taj Dan donijeti daljnji razvoj događaja i nevolje sve dok se proročanstva koja se odnose na njega u potpunosti ne ispune – dok se ne ostvari slika potpunog uništenja svega zla, i korijena i grane. – Mal. 4:1.

postoji drugi put, „izvršniji put”; da Bog sada daje posebnu nagradu onima koji će živjeti suprotno od tijela i po njegovoj volji.

Kada ovaj prijedlog dođe do pojedinca, naš Gospodin kaže da treba „sjesti i izbrojiti troškove.” Ne bi trebao nepromišljeno reći: „Da, da”; nego trebao bi razmisliti o tome što to znači – cijenu samoodricanja i odricanja od zemaljskih preferencija. Nakon što je izbrojao troškove i nakon što je izvršio posvećenje, njegova volja ili odluka treba biti postavljena tako da ne dopusti da bude naklonjena tijelu ili da bude vođena

tijelom. Trebao bi odlučiti da će od sada sve što je Božja volja biti njegova volja, bez obzira razumije li on sve o toj volji ili ne. On, međutim, mora vidjeti obrise Božanske volje i nešto od prednosti koje nastaju, prije nego što može donijeti odluku. To je klasa koju Otac prihvaća i oplođuje svojim Svetim Duhom.

Novi um ponekad može biti zaveden lažnim razmišljanjem tijela. Naši prirodni umovi imaju svoje sklonosti, ambicije, ciljeve i želje i ponekad se svađaju oko određenih stvari i kažu: „Bog nikada nije namjeravao odustati od toga; Bog ne bi očekivao da učinite nešto tako nerazumno!” I tako je, možda, Novo stvorenje prevareno, i dopušta tijelu da ima svoj put; ali jednako sigurno kao što novi um nije inteligentno ili namjerno pristao na pogrešan kurs; nego, kako kaže Apostol, „Grijeh, iskoristivši zapovijed, zavede me.” (Rimljanima 7:11.) Dakle, postoji stalna bitka od strane nove volje, Novog Stvorenja, nakon što je začeto od Svetog Duha, i on mora paziti da ga Protivnik ne pokuša natjerati da misli da je pogrešno biti u pravu, a ono što je ispravno biti krivo. To su, dakle, zamke koje Protivnik postavlja za noge Novog stvorenja, a on koristi tijelo u vezi s njegovim zarobljavanjem; ali Novo Stvorenje u svojoj volji, svojoj namjeri, mora ostati odano Gospodinu i pravednosti. Ako prepusti svoju volju nepravednosti ili zanemari Božju volju, tada je prestao biti Novo stvorenje; nove stvari su prošle i sve stvari ponovno postaju stare. Razumijemo da je to stanje od kojeg se on nikada ne može oporaviti. – Heb. 6:4-6 .

S tim u vezi, apostol Jakov, govoreći o spašavanju duše od smrti, očito misli na onoga koji ide u to bezbrižno stanje gdje je novi um postao, takoreći, zaglupljen, gdje je stari um dobio nadmoć preko toga. Ako vidimo da netko od Gospodinovog naroda dolazi u takvo stanje, trebali bismo ga nastojati obnoviti, „pazeći na sebe da i mi ne budemo kušani” (Gal. 6:1); a oni koji ga oporave „spasavaju dušu od smrti”. (Jak. 5:20.) Stoga su bratska dobrotu i pomoć posebno pohvaljeni od Gospodina. Poseban blagoslov dolazi za sve one koji imaju ozbiljnu želju tako spasiti brata koji je u zabludi; predlaže se velika nagrada za one koji uspiju u takvom pokušaju.

KAKO MOŽEMO ZNATI KADA SMO U OPASNOSTI?

Moglo bi se postaviti pitanje kako netko može znati kada putuje prema toj opasnoj točki, tako da može zaustaviti svoj napredak. Onome tko nije zaslijepljen Protivnikom, točka otklona od sklada s Božjom voljom bila bi lako otkrivena kao i granična crta između dviju država. Jedini temelj na kojem nam je dodijeljen naš sadašnji položaj bilo je naše odricanje od grijeha i naše posvećenje Gospodinu – odustajanje od naše volje, potpuno predanje njemu; i tako smo

došli u poziciju da nam se pripisuje Kristova zasluga. Ako bismo se ponovno vratili i naša volja za pravednošću umrla, to bi, naravno, impliciralo da postoji druga volja. Moramo imati neku vrstu volje. Ako naša volja više nije pravedna volja, onda je prešla granicu i, po velikom apostolu, takvi više ne popravljaju svoj put. „Krist više ne umire.” Takvima se više ne može pripisivati Kristova zasluga. Imali su svoj blagoslov i ako se, kako kaže Apostol, „vrate kao pas na svoju bljuvotinu”, korak se mora pokazati kobnim. – I Pet. 2:21,22 .

Istina, novi je um isprva slab, nerazvijen; i tako Sveto Pismo predstavlja novo stvorenje kao samo „djeteta u Kristu,” bebe u znanju i bebe u razvoju milosti. Ali Sveto Pismo nam govori da baš kao što se brinemo za bebu – posebno se brinemo za nju, posebno je hranimo, posebno se bavimo njome, a ne postupamo s njom kao što bismo postupali s odraslom osobom – tako Gospodin predlaže da će postupati sa svima onima koji su djeca u Kristu. „Neće dopustiti da budu iskušani iznad onoga što mogu podnijeti, nego će sa svakim iskušenjem osigurati put za bijeg.” (I. Kor. 10:13.) Kušnje će biti dopuštene samo u omjeru njihove slabe snage. On će ih opskrbiti mlijekom Riječi, da uz njega mogu rasti, i daje im sigurnost da će sve stvari zajedno raditi na dobro za njih. – Rim. 8:28.

Kušnje na početku su, dakle, razmjerne slabosti Novih stvorenja. Istina je u nekim slučajevima, međutim, da se čini da Novo Stvorenje na početku ima mnogo hrabrosti i snage – možda više nego što se to ikada kasnije pokazalo. Ovo, naravno, nije zadovoljavajući uvjet stvari. Trebamo ići od milosti do milosti, od znanja do znanja; nakon nekog vremena, trebali bismo biti učitelji, kao što apostol kaže, i ne trebamo se ponovno poučavati prvim načelima Kristovih doktrina. Bog sada postupa s nama kao s novim stvorenjima pod vodstvom Glave. On nadzire sve interese svakog člana Tijela. Sve stvari, ako su pravilno prihvaćene, Gospodin preokreće na dobro za nas pojedinačno.

Ovo je jedna od velikih lekcija vjere koju Gospodinov narod treba naučiti, čak i nakon što su dugo bili na putu. Postoje neki kršćani koji izgleda imaju dojam, ili ga barem ostavljaju drugima, da su učinili to i to ili vidjeli to i to svojom vlastitom mudrošću. Istina, svi bismo trebali upotrijebiti svu mudrost i snagu koju imamo; ali kršćanin koji se oslanja na sebe nalazi se u vrlo opasnom položaju i prilično je vjerojatno da će Gospodin smatrati potrebnim dati mu lekciju. Jer dok je njegova dužnost upravljati svojim životom tako da hoda pravim stazama, on ipak treba neprekidno iskazivati vjeru u Boga i u Gospodnji nadzor i upravljanje njegovim poslovima, jer „korake pravednika određuje Gospodin.” Ako se, u Očevoj providnosti, neke od

okolnosti povezanih s našim zemaljskim poslovima okrenu u ovom ili onom smjeru, naše srce treba gledati u Gospodina za pouku koju iz toga treba izvući, i tako moći slaviti Boga time. Kršćanin nikada

ne bi trebao smatrati bilo koje iskustvo sretnim ili nesretnim, nego bi se trebao sjetiti da sve stvari povezane s njim, ako živi blizu Gospodina, naređuje i vodi Gospodin. – Psa. 37:23 .

KAD ĆE NARODI TRAZITI BOGA

„Da traže Gospodina, ne bi li ga možda napipali i našli, iako nije daleko ni od koga od nas.” – Djela 17:27

Dokazi iz NOVOG ZAVJETA o ovoj temi traženja Gospodina upućuju na pomisao da nema mnogo onih koji su u stanju srca da ga traže u sadašnje vrijeme. „Bog ovoga svijeta zasljepio je umove onih koji ne vjeruju, da veličanstveno svjetlo Kristova evanđelja” i Isusove vjere ne zasjaju u njihovim srcima. (2 Kor. 4:4.) Ipak, kako to apostol kaže, Bog „nije daleko od svakoga od nas,” i svakoga tko ga bude tražio ili osjećao, rado će ga blagosloviti očitovanjem sebe. Zapravo, to je sam cilj ovog sadašnjeg Evandeoskog doba – pronaći, prosvijetliti, blagosloviti i sakupiti u posebnu klasu one koji su „gladni i žedni pravednosti.” One koji tako traže Gospodina on vodi, privlači, utječe na njih. On ih vodi Gospodinu Isusu Kristu, ukazujući na njega kao na nužan put kojim se mogu približiti njemu i uvjeravajući ih da nije dano nijedno drugo ime po kojem bi se mogli spasiti (Djela 4:12), te da svi koji će doći njemu po Kristu biti će prihvaćeni.

Takvi koji tako dolaze, dokazali smo iz vlastitih iskustava i iskustava drugih, kao i iz Riječi, da ih Gospodin susreće na pola puta. „Približi mi se, i ja ću se približiti tebi.” (Jak. 4:8.) I dok se približavaju i nastavljaju približavati Božjom milošću, povremeno bivaju dovedeni do potpune spoznaje da ih je Bog spreman prihvatiti kao žrtve, kao „članove Tijela Kristova.” Ako se povinuju božanskoj pripremi i prikažu svoja tijela kao živu žrtvu, na njih će se gledati kao na svete, prihvatljive Bogu (Rimljanima 12:1); prepoznat će „uzvišeni poziv” u „slavu, čast i besmrtnost” s Kristom. Ali ako ne uspiju nastaviti, uzalud će primiti Božju milost. – 2. Kor. 6:1.

Apostol nagovještava, ne samo u tekstu koji razmatramo, nego i u svojoj poslanici Timoteju (1 Tim 2:4), da Bog želi da se svi ljudi spase; hoće u smislu da će ih sve probuditi iz Adamove smrti i „dovesti ih do spoznaje Istine”; da se mogu potpuno oporaviti od svih nesavršenosti koje pripadaju Adamovoj osudi, i tako dovesti u potpuni sklad s njim. Budući da je to njegova volja, napravio je brojne pripreme – ne samo u aranžmanu po kojem je naš Gospodin umro u korist cijelog čovječanstva, kako bi mogao biti Otkupitelj svih, već i u pripremi

da će svi imati priliku doći ovom znanju i izvlačenju koristi od toga.

U ovoj propovijedi na brdu Mars, apostol Pavao je ukazao ljudima u Ateni da je taj „nepoznati Bog,” ovaj Bog koji je njima bio nepoznat, veliki Bog koji je ljudima podijelio njihovo prebivalište i odredio njihove granice; da je on nadzornik naroda; da on određuje koliko dugo i pod kojim uvjetima narodi mogu napredovati i koje slobode i mogućnosti mogu imati. Zatim nastavlja isticati da, dok je Bog dugo vremena ostavljao ljude u neznanju i prelazio preko mnogih njihovih nesavršenosti i flagrantno pogrešnih djela, kao da ih sve nije primjećivao, sada je ipak učinjen još jedan korak u njegovom velikom Planu: „Sada zapovijeda svim ljudima posvuda da se pokaju.”

Apostol dalje izjavljuje, Ja, Pavao, imam vam nešto reći o ovom velikom Bogu i o njegovoj poruci – da se svi ljudi posvuda trebaju pokajati. Pitate li me zašto da se kaju? Odgovaram, iz razloga što je Bog spreman oprostiti im njihove grijeh, pod ovim uvjetom: Nije bio spreman to učiniti prije kratkog vremena; nije bio spreman to učiniti sve dok Krist nije umro; ali budući da je Krist umro i uzašao na visinu i „pojavi se u prisutnosti Božjoj za nas” – za vjernike – Bog je sada voljan prihvatiti svakoga tko mu dođe preko Isusa. Stoga je prikladno da vam kažem da će kroz njega postojati prilika za budući život.

I, nadalje, prikladno je da vam također kažem da je „Bog odredio Dan [veliko tisućljetno razdoblje] u kojem će suditi [iskušati] svijet u pravednosti.” Cijeli svijet će tada imati suđenje, pravedno suđenje, pošteno, nepristrano suđenje, punu priliku „doći do spoznaje Istine”; doći do znanja o dobru i krivu, puna prilika da se dođe do savršenstva ljudskog života i postigne sve što je izgubljeno u čovjekovom padu. (Luka 19:10.) Ovu poruku treba, koliko god je to moguće, obznaniti svim ljudima posvuda, jer će svaki čin u njihovim životima imati utjecaja na budućnost; ili će ih donekle uzdići iz dubine degradacije u koju je svijet upao zbog neznanja i praznovjerja i donijeti razvoj karaktera, ili će ih osuditi i donijeti mjeru odmazde, i tako stvoriti uvjete za budućnost teže nego što bi bilo da se pravednost traži.

